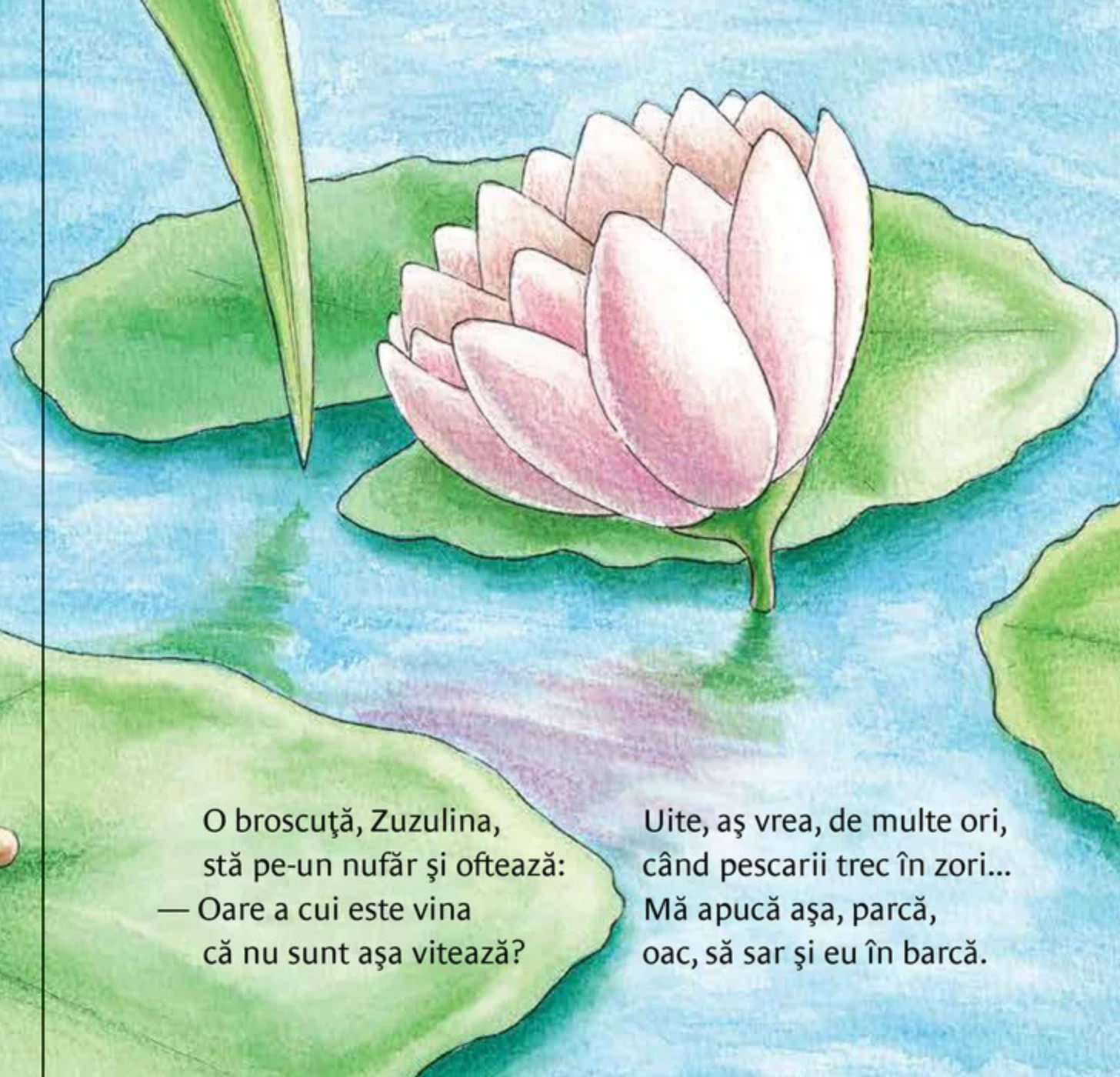

O broscuță, Zuzulina,
stă pe-un nufăr și oftează:
— Oare a cui este vina
că nu sunt așa vitează?

Uite, aș vrea, de multe ori,
când pescarii trec în zori...
Mă apucă așa, parcă,
oac, să sar și eu în barcă.

În viteză barca trece.
Zuzulina-i udă learcă.
— Fie apa caldă, rece,
eu acum chiar sar în barcă!

Gata, chiar că sare, sâc!
Dar, când să aterizeze,
cade-n apă, bâldâbâc!
Dă-le-ncolo de viteze!

Urcă iar pe frunza ei.
Pielea îi este uscată.
— Sar în barcă, un, doi, trei...
Țuști, acuma-i pe lopată!

Da, nu-i chiar în barcă, frate!
Iar pescarul tot vâslește
și-o aruncă iar pe spate
drept în balta cu mult pește.

